

LA CAMINADA D'AVIÀ HA PASSAT PER GRAUGÉS

7 de maig. La caminada popular d'aquest any ha passat per Graugés. Vora l'estany, els caminants aturaven uns moments la marxa embadalits per la bellesa del paisatge. Aquest lloc és ideal per badar, per contemplar els matisos del verd transparent dels arbres, les capçades difuminades a l'aigua.

A Graugés els colors varien del matí al vespre, d'una estació de l'any a l'altra. De vegades són immortalitzats pels ginys fotogràfics, de vegades ho són per la paciència de l'observador artesà dels pinzells i la tela.

Qui se'n recorda que això va ser una colònia agrícola fundada a finals de l'altre segle pels germans Rosal, que en aquests blocs de cases hi vivien els parcers i que Don Álvaro va senyorejar el xalet i els encontorns amb aire d'aristòcrata decadent? El personatge, l'any 1957, havia participat a la protesta estudiantil de la Universitat de Barcelona coneguda com els «fets del Paranimf». És un dels amics de la protagonista de la novel·la *Últimas tardes con Teresa*, de Juan Marsé, o sigui, un dels «señoritos de mierda». A Graugés li deien l'Amo.

El llac de Graugés. (07.05.2017). FOTO: BNG

APROXIMACIÓ AL «PROCÉS» CATALÀ

9 de juny. Avui el president Puigdemont farà públiques la data i la pregunta del referèndum en un acte en el qual estarà acompanyat pel vicepresident Junqueras i tot el govern.

Ho aprofitarem per explicar el «procés» a través d'una cronologia de la relació entre Catalunya i Espanya, o, potser millor, el govern i la societat catalans i el govern estatal, que abasti, aproximadament, els darrers deu anys.

El novembre de 2003, al míting final dels socialistes catalans a les eleccions autonòmiques, Rodríguez Zapatero, secretari general del PSOE, llavors a l'oposició, va declarar: «Apoyaré la reforma del Estatuto que apruebe el Parlamento catalán». El març de 2004, el PSOE va guanyar, sense majoria absoluta, les eleccions espanyoles: José Luis Rodríguez Zapatero va substituir José María Aznar (PP). El setembre de 2005, el Parlament de Catalunya va aprovar un nou Estatut d'Autonomia.

El març de 2006, el PP inicia una campanya de recollida de signatures contra l'Estatut, que entra en vigor l'agost d'aquest any. Per celebrar-ho, el president Maragall escull el municipi que compta amb més pocs habitants de Catalunya, Sant Jaume de Frontanyà (Berguedà), on declara que Catalunya s'ha convertit en la regió europea més semblant a un Estat i que l'Estat espanyol ja només hi és present de manera residual. Quatre mesos abans, un «històric» del PSOE, Alfonso Guerra, va declarar que el Congrés de Diputats espanyol «se ha cepillado el Estatuto» com ho hauria fet un fuster.

S'ha de fer notar que els socialistes, almenys el sector que representa Maragall, no són independentistes sinó partidaris de l'entesa amb Espanya. Per a aquest sector de la població, el grau d'autogovern aconseguit amb el nou Estatut representa la solució del problema català.

El juny de 2007, l'Estatut de Catalunya va ser aprovat en referèndum pel 73,9% dels vots. El juliol de 2008, el PP va presentar un recurs al Tribunal Constitucional (TC) contra alguns articles. La resposta catalana van ser les consultes sobre la independència que se celebren en molts municipis de Catalunya; la primera va ser a Arenys de Munt (Maresme), el setembre de 2009, i la segona, el desembre, a Sant Jaume de Frontanyà.

El juny de 2010, el Tribunal Constitucional va suspendre alguns articles de l'Estatut aprovat pel Parlament i referendat per la ciutadania. El juliol, Òmnium Cultural (OC), diverses entitats sindicals i socials i els partits amb repre-

El Pi de les Tres Branques, nevat (24.04.2017). FOTO: BNG

sentació parlamentària, menys PP i Ciutadans, van congregat 1.000.000 de persones a Barcelona sota el lema «Som una nació. Nosaltres decidim» contra la sentència del TC. El novembre, Artur Mas (CiU) va guanyar les eleccions al Parlament basant la campanya en la demanda d'un pacte fiscal semblat al concert econòmic del País Basc. O sigui que, en aquest moment, tenim, per una banda, un sector ja clarament independentista, OC i el moviment de les consultes, i per l'altra, un de partidari d'esgotar totes les vies, CiU: si no aconseguim el pacte fiscal, llavors serà l'hora d'apostar per la independència.

L'abril de 2011 va tenir lloc a Barcelona la Conferència Nacional per l'Estat Propi, que va aplegar 1.500 persones; va constituir l'embrió de la futura Assemblea Nacional Catalana (ANC), que tanta importància tindrà en el moviment independentista. El novembre, el PP va guanyar les eleccions espanyoles per majoria absoluta: Mariano Rajoy va rellevar Rodríguez Zapatero.

El març de 2012, a Barcelona es va constituir l'ANC, que va aprovar el «Full de ruta cap a la independència de Catalunya». El juliol, el Parlament va aprovar la proposta de pacte fiscal i, l'11 de Setembre, l'ANC va convocar 1.500.000 manifestants a Barcelona sota el lema «Catalunya, nou Estat d'Europa». Com veiem, el sector independentista es va ampliant. Ho farà encara més amb el refús al pacte fiscal per part del PP, a la reunió Mas-Rajoy celebrada a Madrid el mateix setembre. Davant el fracàs del

pacte fiscal, el novembre Mas convoca eleccions anticipades a Catalunya i CiU dona per acabat el suport que havia donat al PP. El novembre, CiU guanya les eleccions, tot i perdre vots, i pacta amb ERC amb el compromís de celebrar una consulta sobre l'autodeterminació el 2014. Una setmana abans de les eleccions, el diari *El Mundo* havia publicat un informe «anònim» de la Unidad de Delincuencia Económica y Fiscal de la policia espanyola (UDEF) sobre uns suposats comptes de Jordi Pujol a la banca suïssa i d'Artur Mas a la de Liechtenstein.

El gener de 2013, el Parlament va aprovar una declaració de sobirania, i els mesos de juny i setembre, respectivament, l'ANC i OC van convocar el «Concert per la llibertat» al Camp Nou (90.000 assistents) i la manifestació de l'11 de Setembre, la «Via Catalana cap a la Independència» (1.600.000 manifestants) que va unir el Portús amb Alcanar (400 km).

De l'any 2014 en destaca la consulta no vinculant i la «confessió» de Jordi Pujol. El gener, el Parlament va sol·licitar al Congrés de Diputats la delegació a la Generalitat de la competència per celebrar el referèndum, proposta

El passeig de la Pau, de Berga, l'11 de Setembre del 2016. FOTO: BNG

refusada pel Congrés el febrer. El març, el TC sentència contra la declaració de sobirania del Parlament del 2013. El juliol, l'expresident Pujol causa un terrabastall polític en anunciar que tenia diners en un banc d'Andorra no declarats fiscalment fruit d'una «deixa» del seu pare amb destinació a l'esposa i els fills de Pujol davant la incertesa del seu captament polític. L'11 de Setembre, l'ANC i OC apleguen 1.800.000 manifestants, que formen una gegantina «V» que omple la Diagonal i la Gran Via de Barcelona. El mateix mes, Mas convoca la consulta del 9N, que el TC bloqueja al cap de poques hores; l'octubre, Mas manifesta que la consulta es farà però no serà vinculant i l'ANC i OC convoquen a Barcelona la manifestació «Ara és l'hora»

(120.000 persones) demanant unitat al bloc independentista i Rajoy demana al TC la supressió de la consulta. El novembre, el TC impugna el 9N, Mas demana a la ciutadania que hi participi i el dia assenyalat, el 9N, se celebra. Van votar 2.300.000 persones, el 80,78 % a favor de la independència. A finals de mes, la Fiscalia es querella contra Artur Mas (president de la Generalitat), Joana Ortega (vicepresidenta) i Irene Rigau (consellera d'Ensenyament) per l'organització del 9N.

Del 2015 en destaquen les eleccions «plebiscitàries» al Parlament i l'ofegament econòmic de la Generalitat per part de Madrid. El gener, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) admet la querella contra Mas, Ortega i Rigau pel 9N. El juny, els dos partits que integren CiU (Convergència i Unió) se separen a causa del pas del primer al bloc independentista. Aquest fenomen també s'ha donat al PSC. Una mostra: l'octubre del 2007 l'ex-president Pasqual Maragall va fer públic que ja no pertanyia al partit; més endavant faria el mateix el seu germà Ernest (octubre de 2012). Tornem al 2015. La manifestació de l'11 de Setembre, convocada per l'ANC i OC aplega 2.000.000 de manifestants a la Meridiana de Barcelona sota el lema «Via lliure a la República Catalana», de la qual es fan rèpliques en diverses ciutats del món. El mateix mes, eleccions «plebiscitàries» al Parlament en les quals l'independentisme guanya en escons (Junts pel Sí i la CUP) però no en vots; Junts pel Sí integra l'antiga Convergència, ERC i independents. També el setembre, el nou Parlament inicia els passos per a la creació de la República Catalana mentre que el govern estatal, a través del fons de liquiditat autonòmic (FLA), controla les finances de la Generalitat.

El gener de 2016, davant la negativa per part de la CUP d'investir Artur Mas, és elegit president de la Generalitat Carles Puigdemont, alcalde de Girona, amb Oriol Junqueras (ERC) com a vicepresident. El febrer, el TC suspèn el departament d'Afers Exteriors. És un fet important, perquè suposa frenar la internacionalització de la causa de la independència. El juliol, es coneix una trama impulsada per l'Estat, l'Operació Catalunya, per frenar l'independentisme, consistent a espionar polítics, filtrar dades tergiversades a la premsa, etc. L'11 de Setembre, l'ANC i OC va convocar manifestacions descentralitzades: 1.500.000 persones entre Barcelona, Berga, Lleida, Salt i Tarragona. El lema, «A punt». A finals de mes, Puigdemont comunica que el 2017 se celebrarà un referèndum vinculant sobre la independència.

El fet més rellevants de l'any actual, 2017, són: la presentació del referèndum al Parlament Europeu i el judici al TSJC contra Mas, Ortega i Rigau pel 9N, amb manifestacions de suport als encausats (gener); l'anul·lació per part del TC de la resolució del Parlament que instava el govern a convocar el referèndum (febrer) i la sentència del TSJC que inhabilita Mas durant dos anys pel 9N (març). Avui, Puigdemont ha fet públiques la data i la pregunta del referèndum: 1 d'octubre; «Voleu que Catalunya sigui un Estat independent en forma de República?».

FOC DE CAMP A L'ESPÀ

1 de juliol. A l'era de cal Capdevila de l'Espà han fet un foc de camp dins del marc d'una jornada dedicada a l'escoltisme. Portava la veu cantant Jaume Arnella de qui a l'època xiruquera sempre cantàvem «La timba de les cartes». M'havien explicat que Arnella dirigia els cants de les misses de Josep Bigordà, a la parròquia de Sant Medir, de Barcelona, on, ja fa més de cinquanta anys, el rector Josep Maria Vidal Aunós va deixar els locals per a la considerada assemblea fundacional del sindicat Comissions Obreres. Bigordà feia unes interessants entrevistes a mitges amb José Martí Gómez i duia, amb Casimir Martí, la informació religiosa d'*El Correo Catalán* quan el van comprar els homes de Jordi Pujol i el van convertir en un diari catalanista encara que, com tots els altres, escrit en castellà...

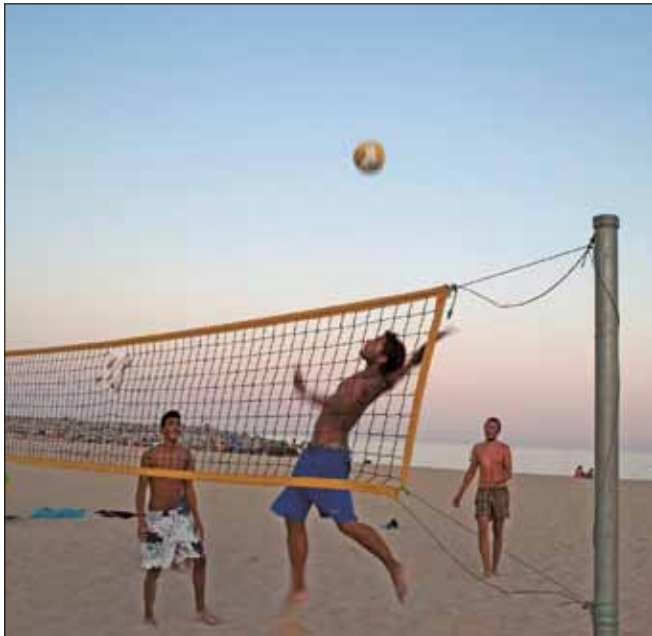

Foc de camp a l'era de cal Capdevila de l'Espà (01.07.2017). FOTO: BNG

De tot això ja fa molts anys. M'ha vingut a la memòria escoltant les cançons davant del foc de l'era de cal Capdevila, amb Jaume Arnella, que de petit jugava a futbol al carrer Rubió i Ors del Guinardó amb Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona i cardenal; tots dos van estudiar al seminari i es van ordenar capellans, detall que a les biografies del cantant mai no surt. Per si em fallava la memòria i em confonia de persona, he consultat *Les plegades. Capellans secularitzats*, de Francesc Núñez Mosteo: «...en Jaume Arnella m'explicava, que quan surt del Seminari el volen fer anar de vicari a Sant Medir, però ell s'hi nega i se'n va a una parròquia de Nou Barris.»

«Ohè! de dins del campament / germans és el moment / d'encendre el foc de joia (...). Un esquimal, Puff, el drac màgic, Sobre els cims, A Gironella, Margarideta, Kumbaià, Vella xiruca... Quins records! Ha tocat el torn a *Els macarons* i m'he adonat que el senyor de cabells blancs de l'altra banda del foc que se sabia totes les lletres i acompanyava el ritme de les cançons picant de mans era el jutge Santiago Vidal.

Benigne Rafart

Platja del Varador a Mataró. JOSEP CANO, DIPUTACIÓ DE BARCELONA

Roca Grossa a Calella (Maresme). GONZALO SANGUINETTI, DIPUTACIÓ DE BARCELONA

Les platges de la demarcació de Barcelona comencen la temporada amb un **8,4 DE VALORACIÓ A INTERNET**

► **La Diputació de Barcelona aposta pel big data on-line per millorar la competitivitat de les platges de la demarcació**

► **La corporació aporta als municipis del litoral barceloní 840.000€ per garantir la seguretat i la salubritat de les platges**

■ Redacció.

La Diputació de Barcelona ha dut a terme l'innovador Estudi de reputació online de les platges de la demarcació de Barcelona 2016, que reflecteix amb l'Índex de 8,47 sobre 10 l'elevada satisfacció respecte a "l'experiència platja". Els usuaris on-line han posat un notable alt a les platges dels municipis del litoral barceloní, que com cada any reben el suport de la Diputació per garantir-ne la seguretat i la salubritat. Aquest 2017, la corporació ha destinat 830.000 per a aquest suport, dins la campanya "Cuida les platges i Cuida't tu".

La bona valoració de les platges segons aquest estudi del Laboratori de Turisme de la Diputació, realitzat dins de l'àrea d'innovació en intel·ligència turística per a la millora de la competitivitat de les destinacions de la costa, es dona a la major part del territori, tant entre turistes es-

trangers com entre visitants locals, i és menys elevada, tot i ser positiva, la puntuació emesa pel turista de la resta de l'Estat, molt especialment a la ciutat de Barcelona.

S'han analitzat més 270.000 continguts generats pels turistes i visitants en relació a més de 120 platges de 26 destinacions, i que han estat compartides pels usuaris en plataformes de referència a Internet, tant xarxes socials genèriques com especialitzades en turisme.

La reputació de les platges de la Destinació Barcelona està molt distribuïda entre les diferents plataformes online analitzades, cosa que és interessant per multiplicar les opcions de captació de nous visitants, però que és també el principal desafiament per als gestors de les destinacions que vulguin realitzar un seguiment de la seva imatge a Internet.

Des d'un punt de vista qualitatiu, en general les

platges de l'entorn de Barcelona són comentades en termes de tranquil·litat i de qualitat de la sorra i de l'aigua.

Campanya de platges 2017 de la Diputació

Salut Pública de la Diputació dona suport, cada any, als municipis costaners de la demarcació -excepte a la ciutat de Barcelona- per garantir-hi el servei de salvament i socorrisme, per al lloguer i el manteniment del material sanitari i de les infraestructures de vigilància, salvament i socorrisme, i per a campanyes d'educació i informació relacionades amb la protecció i la promoció de la salut en les platges. Aquest any, s'han destinat 830.000 per a aquest suport.

A més, se'ls facilita retolació i banderoles per a la identificació dels llocs de socors; para-sols per als llocs de socors per a la protecció del personal de salva-

ment i socorrisme; polseres per identificar els infants i facilitar la seva trobada en cas de pèrdua, que es poden sol·licitar en els llocs de socors; i cartells informatius de l'estat de la mar i de la radiació ultraviolada, per a informació de les persones usuàries.

També s'ofereix material de sensibilització i educació sobre l'ús responsable d'aquests espais, com són el desplegable amb informació sobre mesures de protecció solar, de bany segur i de tractament per picada de medusa i el conte Els pirates de la platja que permet que els infants coneguin, de manera lúdica, els riscos que hi ha a la platja i els aprenguin a minimitzar.

Els ajuntaments ofereixen un servei de salvament i socorrisme durant la temporada de bany amb l'objectiu de prevenir accidents tant a la zona immediatament limítrofa a la sorra com a l'aigua.